

**Almanya Federal Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı
Frank-Walter Steinmeier'in
19 Şubat 2020 tarihinde Hanau'daki saldırının kurbanlarını
Anma töreninde 4 Mart 2020 günü Hanau'da yaptığı
konuşma**

Şu an söylenebilecek her söz fazla ve aynı zamanda yetersiz kalıyor. En sevdiği elinden alınanı kim teselli edebilir ki.

Bugün katledilen yurttaşlarımız Ferhat Unvar, Mercedes Kierpacz, Sedat Gürbüz, Gökhan Gültekin, Hamza Kurtović, Kaloyan Velkov, Vili Viorel Păun, Said Nesar Hashemi, Fatih Saraçoğlu ve kurbanlar arasında olan, katilin annesi Gabriele Rathjen'i anıyoruz.

On insan, on hayat öyküsü, yaşamla ilgili on hayal kasıtlı olarak ve vahşice yok edildi. Çoğu bir nargile kafede ölümcül terörün hedefi oldular: kendilerini emniyette hissettikleri ve savunmak zorunda olmadıkları bir yerde. Onlar artık geri dönmeyecekler.

Eşleri, anne ve babaları, çocukları, kardeşleri, amcaları, teyzeleri, kuzenleri, arkadaşları onların yasını tutuyor. Onlarla birlikte Hanau'lular ve Almanya'nın her yerinde insanlar da yasta. Bu terörist eylem, alçakça uygulanan canice şiddet hepimizi sarstı. Yasımıza acı ve öfke karışıyor.

Sadece birkaç gün arayla yine burada, sizin karşınızdayım. Bir yurttaş olarak acınızı paylaşmak ve Cumhurbaşkanı olarak size şu mesajı vermek için buradayım: Ülkemizde yaşayan her insan güven ve barış içinde yaşayabilmeli. Bu hakkı korumak devletimizin görevidir. Bunun için devlet daha fazla şey yapmak, hatta elinden gelen her şeyi yapmak zorundadır. Bu sorumluluğu başta ülkemizin kurumları, devlet yönetimindeki kadınlar ve erkekler taşımaktadır. Ancak sadece onlar değil. Bu hepimizin sorumluluğudur. Nefrete ve kışkırtmaya karşı, teröre ve şiddete karşı omuz omuza durmalı ve tek bir adım dahi geri atmamalıyız. Biz bu ölçüte göre değerlendirileceğiz.

Zira bu cinayet tesadüf değildi. Bu cinayetin bir evveliyatı var, burada göçmen kökenli insanlara, Müslümanlara, sözde yabancı olanlara yönelik dışlama ve ayrımcılık var. Bunun öncesinde zihinsel kundakçılık ve kışkırtma vardı. Öncesinde sözde sosyal medyada, ama sadece orada değil, kurbanlara karşı acımasız bir nefret akımı vardı. Bu ortamda kışkırtıcılar gittikçe daha pervasız oluyor, gittikçe daha açık hareket ediyor ve artık saklanmıyorlar. Bu ortamda teröristler ellerine silah almaya ve hatta bazıları cinayet işlemeye hakları olduğunu zannediyorlar.

Hanau'daki gibi korkunç olaylar sonrasında sizinle, kurbanlarla ve yakınlarıyla dayanışmamızı ifade etmek için her zaman şöyle diyoruz: "Bu saldırı hepimize yönelen bir saldırı."

Son günlerde bazılarınız, aileler ve yakınları ve kendileri de hedef olma ihtimali olanlar olarak buna açıkça karşı çıktınız. Hayır, bu saldırı herkese yönelik değildi. Bu saldırı esmer ve yabancı bir ismi olanlara, farklı bir dine mensup olanlara, birkaç kuşak önce olsa bile ailesi güneyden göç etmiş olanlara yönelikti.

Babası Westfalen bölgesinden, annesi Breslau'dan Batı Almanya'ya gelmiş beyaz saçlı ve beyaz tenli bir erkek olarak Almanya'ya ait olduğumu gerekçelendirmek zorunda değilim. Yanımdan geçenlerin bana aşağılayıcı bakışlarla baktıklarını, kırıcı sözler edildiğini, küçük düşürücü fıkraların anlatıldığını, iş görüşmelerinin, ev aramanın ve resmi dairelerdeki işlerin birer engelli koşu halini aldığı durumları yaşamıyorum.

Açık konuşmak gerekirse, günlük yaşamda, şiddete maruz kalmadan çok önce, dışlanmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. İnsanın hayatı boyunca bir yere ait olmak için mücadele etmesinin, bilinçli veya bilinçsizce sürekli yabancı muamelesi görmesinin ne kadar yıpratıcı bir duygu olduğunu bilmiyorum.

Sadece dış görünüşleri veya dinleri farklı olduğu için eşime, kızıma, aileme şiddet uygulanacağı endişesiyle yaşamak zorunda değilim.

Ancak bu bir gerçek: bu deneyimleri benim gibi yaşamayanlar da bunların bilincinde olmalı. Evet, ülkemizde ırkçılık var ve sadece birkaç haftadır değil. Evet, ülkemizde Müslümanlara dönük yaygın bir düşmanlık söz konusu. Daha koyu tenli veya başörtülü insanlar ayrımcılığa, saldırıya ve hakarete uğruyor ve şiddete hedef oluyorlar. Hemşerilerinin onların yaşadıklarını paylaşmaları, bilgilenmeleri, destek olmaları, karşı çıkmaları ve müdahale etmeleri onların hakkıdır. Koruyucu yasaların insanlık dışı eylemlerle ihlal edildiğinde devletin bunu görüp, kovuşturması ve cezalandırması onların hakkıdır. Onları koruyan bir devlet onların hakkıdır.

Bu saldırı sözde yabancılara yönelikti, fakat insanları vurdu. Onlar kadınlar ve erkekler, müzik ve sporu seven, burada yaşayan, gülen ve

ağlayan, gelecek planları yapan çok farklı insanlardı. Onlar burada büyümüş, çocuk sahibi olmuş, çalışmış, üniversiteye gitmiş, tembellik yapmış, inşaatta çalışmışlar ve şiir yazmışlardı. Dinlerinin gereklerini yerine getiren veya sadece kağıtta Katolik, Ortodoks, Müslüman veya Protestanlardı. Siyasete kızıyor, seviniyor, hararetle tartışıyor, oy veriyor, katkıda bulunuyor veya bulunmuyorlardı. Anne ve babaları onlarla gurur duyuyor, ailelerine ve arkadaşlarına destek oluyorlardı.

Ferhat bir şirket kurmuştu ve rap müziğini seviyordu. Mercedes iki çocuk annesi, samimi ve yaşam sevinci dolu bir kadındı. Sedat bir bar işletiyordu ve kimseyi incitmezdi. Gökhan duvarcı ustasıydı, garsonluk yapıyordu ve yakında nişanlanacaktı. Hamza eğitimini başarıyla tamamlamıştı ve yeni işe girmişti. Hanau'lu Said-Nezar yardımına ihtiyaç duyan insanlara her zaman destek olurdu. Küçük bir oğlu olan Kaloyan, ailesine elinden gelen her desteği veriyordu. Ailesinin tek çocuğu Viorel kurye şoförüydü ve sürekli hareket halindeydi. Regensburg'tan gelen Fatih yakında kendi işini kuracaktı.

Onlar bizim yurttaşlarımızdı.

Onlar katilin gördüğünün çok daha fazlasıydı.

Kurbanlardan bazıları için kökenleri belki önemliydi, bazıları için daha önemsizdi. Artık ülkemizin gerçeklerinde daha çok çeşitlilik var. Her zaman mevcut olanla yıllar içinde yeni gelenler arasındaki karşılıklı alıp verme ile yan yana yaşamak arasındaki ilişkiden, bize ait olan tamamen yeni bir şey gelişti. Bu nedenle "biz" ve "onlar" arasındaki basit ayrımla bizi bölmeye çalışanların tuzağına düşmeyelim.

Zira bu terörün, bu nefretin mantığıdır. Bu, insanları gruplara ayırmak, onları kökenleriyle, dinleriyle veya ten renkleriyle sınırlandırmak, Anayasamızın 1. maddesinin, "İnsan onuru dokunulmazdır" ifadesiyle koruma altına aldığı, her insanın belirleyici olan eşsizliğini yok saymaktır.

Bu saldırının hepimize yönelik olduğunu söylediğimizde işte bunu kastediyoruz. Hepimiz hedef olduk, hepimiz yaralıyız – ancak aynı zamanda da hepimiz sorumluluk taşıyoruz.

Bu, birlikte yaşamamız konusundaki temel anlayışımıza bir saldırdır. Herkes onur ve haklar bakımından eşittir. İkinci sınıf vatandaş, özellikle de Alman olmanın farklı kademeleri yoktur.

Bu, özgürlüğümüze yapılan bir saldırdır zira her insan kim olduğuna, belirleyici özelliklerine, nereye ait olduğuna ve nasıl değişeceğine kendi karar verir.

Bu toplumsal barışa bir saldırdır. Bireyi sadece bir grubun üyesi olarak görenler, "bizler" ve "onlar" arasındaki bölünmeyi teşvik eder. Önce yabancı, daha sonra düşman haline getirilir "onlar". "Yabancı" düşmanlaştırılırsa değişim ve karşılıklı anlayış imkânsız hale gelir.

Nefret ve kışkırtmalar tartışmaları ve buluşmaları zehirler. Ve sonunda şiddet gelir.

Bu saldırının hepimize yönelik olduğunu söylediğimizde, işte bunu kastediyoruz: bu saldırılar hepimizi hedef alıyor ve bunlara hepimiz karşı koymalıyız. Almanya'daki insanların büyük çoğunluğu dışlanmaya, düşmanlığa, nefrete ve şiddete karşıdır. Ancak çoğunlukta olduğunuzu bilmek yeterli değil. Çoğunluğun suskunluğu azınlığı cesaretlendirmemeli. Aksine, çoğunluk kendini her zaman yeniden göstermeli: derneklerde, toplantılarda, stadyumlarda.

Temel değerlerimiz, özgürlüğümüz ve huzurumuz bizsiz teminat altına alınamaz. Demokrasi, anayasa bu talimatı verdiği için yaşayamaz. Demokrasi, ona karşı olanlara ve hatta ona karşı mücadele edenlere rağmen biz onu istiyorsak, demokrasinin içinde çabalamaya hazırsak canlıdır ve kalıcıdır. Demokrasiyi aktif bir şekilde savunmalıyız. "Biz" derken, devleti, şahsımı ve her bir kişiyi kastediyorum.

On insan hayatını kaybetti. Boşlukları doldurulamaz. Acımızın ve öfkemizin içinde kararlılık da var. Hanau'dan tüm cumhuriyetimize gönderdiğimiz mesajımız şu olmalıdır: Omuz omuza duruyoruz. Dayanışma içindeyiz. Birarada yaşamak istiyoruz.

Bu nedenle kulak veriyor, bireyi görüyor, farklılıkları kabul ediyoruz, çünkü hepimiz bu ülkeye aitiz.

Ferhat Unvar, Mercedes Kierpacz, Sedat Gürbüz, Gökhan Gültekin, Hamza Kurtovic, Kaloyan Velkov, Vili Viorel Paun, Said Nesar Hashemi ve Fatih Saraçoğlu da her biri kendine özgü haliyle bizlerden biriydi. Bizim bir parçamız olarak Onları anılarımızda yaşatacağız.

Teşekkür ediyorum